Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (втори състав)

2 февруари 2016 година*

„Марка на Общността — Производство по отмяна — Фигуративна марка на Общността „MOTOBI B PESARO“ — Реално използване на марката — Член 51, параграф 1, буква а) от Регламент (ЕО) № 207/2009 — Доказателства против искането за отмяна, представени след изтичане на определения срок — Невземане предвид — Правомощие за преценка на апелативния състав — Разпоредба в обратен смисъл — Обстоятелства, които не допускат вземането предвид на допълнителни или допълващи доказателства — Член 76, параграф 2 от Регламент № 207/2009 — Правило 50, параграф 1, трета алинея от Регламент (ЕО) № 2868/95“

По дело T-171/13

Benelli Q. J. Srl, установено в Пезаро (Италия), за което се явяват P. Lukácsi и B. Bozóki, avocats,

жалбоподател,

срещу

Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП), за която се явяват първоначално F. Mattina, впоследствие P. Bullock, в качеството на представители,

ответник,

другата страна в производството пред апелативния състав на СХВП, встъпила в производството пред Общия съд, е

Demharter GmbH, установено в Дилинген (Германия), за което се явява A. Kohn, avocat,

с предмет жалба срещу решението на втори апелативен състав на СХВП от 16 януари 2013 г. (преписка R 2590/2011-2) относно производство по отмяна между Demharter GmbH и Benelli Q. J. Srl,

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав),

състоящ се от: M. E. Martins Ribeiro (докладчик), председател, S. Gervasoni и L. Madise, съдии,

секретар: I. Dragan, администратор,

предвид исковата молба, подадена в секретариата на Общия съд на 21 март 2013 г.,

предвид писмения отговор на СХВП, подаден в секретариата на Общия съд на 20 юни 2013 г.,

* Език на производството: английски.

предвид писмения отговор на встъпилата страна, подаден в секретариата на Общия съд на 17 юни 2013 г.,

предвид решението за преразпределяне на делото на втори състав,

след съдебното заседание от 7 юли 2015 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 На 14 юни 2001 г. жалбоподателят, Benelli Q. J. Srl, по-рано Benelli SpA, подава заявка за регистрация на марка на Общността в Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) на основание на Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146), изменен (заменен от Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1).

2 Марката, чиято регистрация се иска, е следният фигуративен знак:

3 Стоките, за които е поискана регистрацията на марката, спадат към класове 9, 12 и 25 по смисъла на ревизираната и изменена Ницска спогодба относно Международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 г. и отговарят на следното описание:

— клас 9: „Научни, навигационни, геодезични, електрически, електронни, фотографски, кинематографични, оптични, теглилни, измервателни, сигнални, контролни, за оказване на помощ и учебни апарати и уреди; апарати за записване, предаване, възпроизвеждане на звук или образ; магнитни носители на данни, звукозаписни ролки и дискове; автомати за продажба и механизми за монетни апарати; касови апарати, изчислителни машини, оборудване за обработка на информация и компютри; пожарогасители“;

— клас 12: „Превозни средства; апарати за придвижване по земя, въздух или вода; части и аксесоари за посочените по-горе стоки, включени в този клас“;

— клас 25: „Облекло, обувки, шапки и други принадлежности за глава“.

4 Заявката за регистрация на марката на Общността е публикувана в Бюлетин на марките на Общността № 5/2002 от 14 януари 2002 г., а заявената марка е регистрирана на 1 август 2002 г.

5 С писмо от 18 ноември 2009 г. встъпилата страна, Demharter GmbH, иска от жалбоподателя да оттегли спорната марка, с мотива че тя не е била използвана през последните пет години, и посочва, че в противен случай ще подаде искане за отмяна на марката пред СХВП.

6 На 22 декември 2009 г. на основание член 51, параграф 1, буква а) от Регламент № 207/2009 встъпилата страна подава искане за отмяна на регистрацията на спорната марка за всички стоки, посочени в точка 3 по-горе, като се позовава на липсата на реално използване през непрекъснат период от пет години преди подаването на искането за отмяна, въпреки че доколкото ѝ е известно посочената марка е била използвана за мотоциклети между 1950 г. и 1974 г.

7 На 6 април 2010 г. в определения за това срок жалбоподателят представя становище и доказателства за използването. На 28 юли и 29 октомври 2010 г. и на 4 март 2011 г., след становище на встъпилата страна, той представя нови доказателства.

8 С решение от 21 октомври 2011 г. отделът по отмяна приема, че не са били представени доказателства за реалното използване на спорната марка, поради което прекратява правата на жалбоподателя, считано от 22 декември 2009 г.

9 На 19 декември 2011 г. жалбоподателят обжалва решението на отдела по отмяна пред СХВП на основание членове 58—64 от Регламент № 207/2009. На 21 февруари 2012 г. жалбоподателят представя писмено становище, в което посочва основанията за обжалване, придружено от нови доказателства.

10 С решение от 16 януари 2013 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“) втори апелативен състав на СХВП отхвърля жалбата. На първо място, що се отнася до представените пред отдела по отмяна доказателства, апелативният състав, след като припомня всички представени от жалбоподателя в рамките на административното производство документи, от една страна, и посочва, че жалбоподателят вече четири пъти представя доказателства за използването, от друга страна, в точка 34 от посоченото решение посочва, че споделя извода на отдела по отмяна, че представените от жалбоподателя доказателства очевидно не са достатъчни, за да се докаже наличието на реално използване на спорната марка. В точки 35—44 от това решение апелативният състав развива своите собствени доводи за това, че представените доказателства са недостатъчни за тази цел.

11 На второ място, що се отнася до доказателствата, които са представени за първи път пред него, апелативният състав най-напред припомня в точка 46 от обжалваното решение, че член 76 от Регламент № 207/2009 дава на СХВП право на преценка да реши дали трябва да вземе предвид, или да пренебрегне фактите и доказателствата, които не са били представени своевременно, а в точка 47 от обжалваното решение добавя, че Съдът вече е постановявал, че при липса на разпоредба в обратния смисъл общото правило е, че представянето на факти и доказателства от страните е възможно след изтичане на сроковете, на които е подчинено това представяне съгласно разпоредбите на посочения регламент, и че в никакъв случай не е забранено СХВП да вземе предвид такива късно посочени факти и късно представени доказателства.

12 В точка 50 от обжалваното решение апелативният състав приема, че в случая е налице разпоредба в обратния смисъл, която не допуска да се вземат предвид късно представени доказателства, а именно член 51, параграф 1, буква а) от Регламент № 207/2009, прилаган съгласно правило 40, параграф 5 от Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета относно марката на Общността (ОВ L 303, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189), изменен с Регламент (ЕО) № 1041/2005 на Комисията от 29 юни 2005 година (ОВ L 172, стр. 4; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 71), така че представянето на доказателства за използване на марката на Общността след изтичане на срока води до отмяна на посочената марка.

13 В точка 51 от обжалваното решение обаче апелативният състав посочва, че правило 40, параграф 5 от Регламент № 2868/95 не може да се тълкува в смисъл, че не допуска да бъдат взети предвид допълнителни доказателства предвид настъпването на нови обстоятелства, дори да са представени след изтичането на този преклузивен срок. След като припомня в точки 52—54 от посоченото решение условията, при които може да се счете, че доказателствата са допълнителни и допустими, в точка 55 от това решение апелативният състав приема, че в действителност условието за вземане предвид на късно представени доказателства е изпълнено само частично.

14 Що се отнася до доказателствата за стоки от класове 9 и 25 (приложения 6 и 7 към изложението на основанията за обжалване), апелативният състав счита, че те са нови, а не допълнителни. В точка 56 от обжалваното решение апелативният състав приема, от една страна, че представените пред отдела по отмяна доказателства относно различните видове облекло са явно ирелевантни, тъй като не се отнасят до спорната марка, и от друга страна, че не е било представено нито едно доказателство относно стоките от клас 9. Поради това той постановява, че доказателствата са недопустими.

15 В точка 57 от обжалваното решение апелативният състав приема, че късно представените доказателства за мотоциклетите, попадащи в клас 12, са „допълнителни“ доказателства, тъй като имат за цел да „допълнят“ първоначалните доказателства. Апелативният състав обаче счита, че отделът по отмяна вече е упражнил правото си на дискреционна преценка, като е приел допълнителните доказателства за използването, представени от жалбоподателя заедно със становището му в отговор на встъпилата страна. Така апелативният състав счита, че жалбоподателят вече многократно е имал възможност да представи релевантни доказателства пред отдела по отмяна и следователно е имал достатъчно време да събере и подготви тези доказателства, така че да изпълни законовите изисквания. Ето защо апелативният състав изтъква, че при конкретните обстоятелства не могат да се приемат допълнителни документи.

16 В точка 58 от обжалваното решение апелативният състав добавя, че във всички случаи, независимо дали тези документи се вземат взети предвид или не, от изложените в точки 59—69 от обжалваното решение мотиви следва, че те не доказват реалното използване на спорната марка в периода от 22 декември 2004 г. до 21 декември 2009 г. (наричан по-нататък „релевантният период“), тъй като става дума за документи, представени пред него от жалбоподателя, които, с изключение на приложения 6 и 7, са обявени за недопустими (вж. т. 14 по-горе).

Искания на страните

17 Жалбоподателят моли Общия съд:

— да измени обжалваното решение и да отхвърли подаденото от встъпилата страна искане за отмяна,

— ако не, да отмени обжалваното решение и да върне делото на СХВП за ново разглеждане и ново произнасяне,

— да осъди СХВП да заплати съдебните разноски.

18 СХВП и встъпилата страна молят Общия съд:

— да отхвърли иска,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

По допустимостта на общото препращане от жалбоподателя към доводите, представени писмено в производството пред СХВП

19 СХВП изтъква, че общото препращане от жалбоподателя към всички доводи, представени писмено в административното производство, е недопустимо.

20 Съгласно член 21 от Статута на Съда на Европейския съюз и член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Общия съд от 2 май 1991 г. жалбата трябва да съдържа кратко изложение на правните основания. Съгласно установената съдебна практика, въпреки че съдържанието на жалбата може да бъде обосновавано и допълвано по конкретни въпроси чрез препращане към извлечения от приложени към нея доказателства, общото препращане към други документи не заличава липсата на съществените елементи от правните доводи, които следва да бъдат посочени в самата жалба съгласно упоменатите по-горе разпоредби (вж. решение от 8 юли 2010 г., Engelhorn/СХВП — The Outdoor Group (peerstorm), T-30/09, Сб., EU:T:2010:298, т. 18 и цитираната съдебна практика).

21 По време на съдебното заседание в отговор на въпрос на Общия съд жалбоподателят уточнява, че препращането, с което си служи в някои части от жалбата, не трябва да се тълкува като общо препращане, а в смисъл, че доводите му се отнасят само до конкретни въпроси, развити в жалбата. Предвид тези уточнения трябва да се приеме, че възражението за недопустимост, изтъкнато от СХВП, трябва да се отхвърли.

По допустимостта на оплакванията, насочени срещу решението на отдела по отмяна

22 СХВП поддържа, че възраженията на жалбоподателя срещу констатациите, направени от отдела по отмяна, трябва да се обявят за недопустими.

23 В това отношение трябва да се припомни, че по силата на член 65, параграф 1 от Регламент № 207/2009 пред Съда на Европейския съюз може да се обжалват само решенията на апелативните състави, поради което в рамките на такова обжалване са допустими само правни основания, насочени срещу решението на самия апелативен състав (решение от 7 юни 2005 г., Lidl Stiftung/СХВП — REWE-Zentral (Salvita), T-303/03, Rec, EU:T:2005:200, т. 59).

24 По време на съдебното заседание в отговор на въпрос на Общия съд жалбоподателят уточнява, че жалбата трябва да се тълкува в смисъл, че съдържащите се в нея оплаквания са насочени единствено срещу обжалваното решение. Поради това възражението за недопустимост, изтъкнато от СХВП, трябва да се отхвърли.

По допустимостта на новите доказателства, представени от жалбоподателя пред Общия съд

25 Към жалбата си пред Общия съд жалбоподателят прилага ново доказателство, а именно писмена клетвена декларация на кмета на община Пезаро (Италия), която според СХВП е недопустима.

26 В този смисъл следва да се припомни, че целта на жалбата до Общия съд е да се осъществи контрол за законосъобразност на решенията на апелативните състави на СХВП по смисъла на член 65 от Регламент № 207/2009. При това положение задачата на Общия съд не е да преразгледа фактическите обстоятелства от гледна точка на доказателствата, представени за първи път пред него (решения от 19 ноември 2008 г., Rautaruukki/СХВП (RAUTARUUKKI), T-269/06, EU:T:2008:512, т. 20 и от 25 юни 2010 г., MIP Metro/СХВП — CBT Comunicación Multimedia (Metromeet), T-407/08, Сб., EU:T:2010:256, т. 16). От това следва, че във фазата на обжалване пред Общия съд не може да се извърши позоваване на факти, на които страните не са се позовали пред инстанциите на СХВП (вж. решение от 13 март 2007 г., СХВП/Kaul, C-29/05 P, Сб., EU:C:2007:162, т. 54 и цитираната съдебна практика).

27 Освен това трябва да се констатира, че в отговор на въпрос на Общия съд жалбоподателят не оспорва, че кметът на Пезаро, който е кмет от 2004 г., е могъл по време на административното производство да издаде по искане на жалбоподателя удостоверение, което, макар и различно, поради посочените в него дати, които са след датата на административното производство, би било аналогично с удостоверението, издадено в рамките на настоящото дело.

28 При тези обстоятелства следва, както изтъква СХВП, да се обяви за недопустимо приложението, посочено в точка 25 по-горе, което не е било представено от жалбоподателя в рамките на административното производство.

По съществото на спора

29 Жалбоподателят изтъква по същество две основания срещу обжалваното решение. Първото е изведено от нарушение на член 51, параграф 1, буква а) от Регламент № 2007/2009, а второто — от нарушение на правило 50, параграф 1, трета алинея от Регламент № 2868/95.

30 Най-напред следва да се разгледа основанието, изведено от нарушение на правило 50, параграф 1, трета алинея от Регламент № 2868/95.

По второто основание, изведено от нарушение на правило 50, параграф 1, трета алинея от Регламент № 2868/95

31 Жалбоподателят упреква апелативния състав в това, че не е взел предвид представените доказателства, с мотива че, както се посочва в точка 57 от обжалваното решение, при конкретните обстоятелства не могат да се приемат допълнителни документи.

32 В това отношение трябва да се припомни, че в случая апелативният състав е счел, че условието за приемане на късно представените доказателства в действителност е изпълнено само частично, тъй като представените пред отдела по отмяна доказателства относно различните видове облекло, попадащи в клас 25, не се отнасят до спорната марка, и че пред апелативния състав не е било представено нито едно доказателство относно стоките от клас 9, така че само късно представените доказателства относно мотоциклетите, попадащи в клас 12, трябва да се считат за „допълнителни“ по смисъла на правило 50 от Регламент № 2868/95.

33 Първо, що се отнася до доказателствата относно мотоциклетите, попадащи в клас 12, в точки 59—68 от обжалваното решение апелативният състав назовава изрично въпросните документи, взима ги предвид, анализира ги и посочва причините, поради които тези доказателства не предоставят никаква допълнителна релевантна информация относно обхвата на използване на спорната марка по време на релевантния период.

34 От това следва, че тъй като апелативният състав е разгледал въпроса за релевантността на документите относно мотоциклетите, попадащи в клас 12, това оплакване на жалбоподателя не може да бъде уважено.

35 Второ, що се отнася до стоките от класове 9 и 25, в точка 56 от обжалваното решение апелативният състав посочва, че представените доказателства (приложения 6 и 7 към становището, в което са посочени основанията за обжалване) са нови, а не допълнителни, поради което ги обявява за недопустими.

36 Жалбоподателят оспорва недопустимостта на тези доказателства и твърди, че апелативният състав неправилно е отказал да упражни правото си на преценка.

37 Противно на това, което изглежда счита СХВП, именно от обжалваното решение следва, че апелативният състав не е разгледал тези доказателства и че твърдението му, че при конкретните обстоятелства не могат да се приемат допълнителни документи, се отнася само до приложенията относно мотоциклетите, които впрочем са били анализирани от него, но не и до приложения 6 и 7 към становището, в което са посочени основанията за обжалване, които не фигурират сред изброените в точки 59—67 от обжалваното решение документи, представени за разглеждане от апелативния състав. Всъщност в точка 63 от обжалваното решение апелативният състав посочва и разглежда приложение 5 към въпросното становище, а в точка 64 — приложение 8, но по никакъв начин не разглежда приложения 6 и 7 към същото становище.

38 Не може да се приеме и доводът на СХВП, че жалбоподателят не оспорва нито оценката на апелативния състав относно доказателствената стойност на новите доказателства, представени за пръв път пред него, нито причините, поради които е счел, че тези доказателства са недостатъчни за доказване на реалното използване на спорната марка.

39 Всъщност жалбоподателят твърди по-специално, че фактурите, които се съдържат в приложения 6 и 7 към становището, в което са изложени основанията за обжалване, позволяват — наред с останалите доказателства, предоставени за разглеждане от отдела по отмяна — да се докаже реалното използване на спорната марка.

40 Трябва да се установи дали апелативният състав е допуснал грешка, която опорочава законосъобразността на обжалваното решение, като е обявил за недопустими, тъй като са нови, а не допълнителни, предоставените му относно стоките от класове 9 и 25 доказателства.

41 В това отношение трябва да се посочи, че в точка 47 от обжалваното решение апелативният състав е припомнил, че що се отнася до член 76 от Регламент № 207/2009, Съдът е постановил, че при липса на разпоредба в обратния смисъл общото правило е, че представянето на факти и доказателства от страните е възможно след изтичане на сроковете, на които е подчинено това представяне съгласно разпоредбите на същия регламент, а в точка 49 от посоченото решение, че в никакъв случай не е забранено СХВП да вземе предвид такива късно посочени факти и късно представени доказателства, така че тя има право на преценка да реши дали трябва да ги вземе предвид или не.

42 В точка 50 от обжалваното решение апелативният състав приема, че член 51, параграф 1, буква а) от Регламент № 207/2009, прилаган съгласно правило 40, параграф 5 от Регламент (ЕО) № 2868/95, представлява разпоредба в обратния смисъл, и че от тези разпоредби следва, че представянето на доказателства за използването на марката на Общността след изтичане на срока води до отмяна на марката.

43 В точка 51 от обжалваното решение обаче апелативният състав добавя, че правило 40, параграф 5 от Регламент № 2868/95 не може да се тълкува в смисъл, че не допуска да бъдат взети предвид допълнителни доказателства предвид настъпването на нови обстоятелства, дори да са представени след изтичането на този преклузивен срок, а в точка 52 от същото решение — че правило 50, параграф 1, трета алинея от посочения регламент обуславя допустимостта на новите доказателства от това те да са допълнителни.

44 В точка 53 от обжалваното решение апелативният състав уточнява, че терминът „допълнителни“ ясно показва, че допълнителните доказателства следва да бъдат допълващи, а не основни, така че, ако в определения за това срок не е било представено никакво доказателство за използване или представените доказателства са явно недостатъчни или ирелевантни, съответната страна да не получава възможност да представи за пръв път след изтичането на определения срок доказателствата за използване или основната част от доказателствата.

45 В точка 54 от обжалваното решение апелативният състав добавя, че правило 22, параграф 2 от Регламент № 2868/95 трябва да се тълкува в смисъл, че няма пречка да бъдат взети предвид допълнителни доказателства, които само допълват представените в определения срок други доказателства, след като първоначалните доказателства не са неотносими, но са счетени за недостатъчни. Това разсъждение, което според апелативния състав по никакъв начин не обезсмисля правило 22, параграф 2 от посочения регламент, важи с още по-голяма сила, когато притежателят на марката на Общността не е злоупотребил с определените срокове, използвайки съзнателно отлагателни техники или проявявайки явна небрежност, и когато представените от него допълнителни доказателства само подкрепят уликите, които вече се съдържат в писмените изявления, депозирани в определения срок.

46 В точка 56 от обжалваното решение апелативният състав стига до извода, че приложения 6 и 7 към становището, в което са посочени основанията за обжалване, които са му били представени за разглеждане от жалбоподателя, са недопустими по следните съображения:

„Що се отнася до стоките от класове 9 и 25, доказателствата (приложения 6 и 7 към становището, в което са посочени основанията за обжалване) са нови, а не допълнителни. Доказателствата относно различните видове облекло, представени пред отдела по отмяна, са явно ирелевантни, тъй като не се отнасят до разглежданата марка. Не е предоставено нито едно доказателство относно стоките от клас 9. Следователно доказателствата са недопустими“.

47 Следва да се припомни, разбира се, че член 76, параграф 2 от Регламент № 207/2009 предвижда, че СХВП може да пренебрегне фактите, на които страните не са се позовали, и доказателствата, които те не са представили навреме.

48 Както приема Съдът, от текста на посочената разпоредба следва, че при липса на разпоредба в обратния смисъл общото правило е, че представянето на факти и доказателства от страните е възможно след изтичане на сроковете, на които е подчинено това представяне съгласно разпоредбите на посочения регламент, и че в никакъв случай не е забранено СХВП да вземе предвид такива късно посочени факти и късно представени доказателства (решения СХВП/Kaul, т. 26 по-горе, EU:C:2007:162, т. 42, от 18 юли 2013 г., New Yorker SHK Jeans/СХВП, C-621/11 P, Сб., EU:C:2013:484, т. 22 и от 3 октомври 2013 г., Rintisch/СХВП, C-122/12 P, Сб., EU:C:2013:628, т. 23).

49 Като уточнява, че тя „може“ в подобен случай да реши да пренебрегне такива факти и доказателства, посочената разпоредба всъщност предоставя на СХВП широко право на преценка, за да реши дали следва да ги вземе предвид, или да ги пренебрегне, като мотивира решението си по този въпрос (решение Rintisch/СХВП, т. 48 по-горе, EU:C:2013:628, т. 24).

50 Доколкото второто основание на жалбоподателя се отнася само до констатацията на апелативния състав, че той разполага с право на преценка само по отношение на доказателствата, които допълват вече представените доказателства, но не и по отношение на тези, които са били предоставени едва на етапа на обжалване, при положение че нито едно релевантно доказателство не е било представено пред отдела по отмяна, трябва само да се установи дали апелативният състав правилно е счел, че последните са недопустими.

51 Трябва да се припомни, че в точки 32 и 33 от решение Rintisch/СХВП, точка 48 по-горе (EU:C:2013:628), Съдът е постановил следното:

„32 Съгласно правило 50, параграф 1, трета алинея от Регламент [№ 2868/95], когато обжалването е насочено срещу решение, взето от отдела по споровете, апелативният състав ограничава разглеждането на жалбата до факти и доказателства, представени в сроковете, посочени от отдела по споровете, освен ако не реши, че трябва да бъдат взети предвид допълнителни или допълващи факти и доказателства съгласно член [76], параграф 2 от Регламент [№ 207/2009].

33 Следователно Регламент [№ 2868/95] предвижда изрично, че когато разглежда жалба срещу решение на отдела по споровете, апелативният състав разполага с право на преценка, произтичащо от правило 50, параграф 1, трета алинея от Регламент [№ 2868/95] и от член [76], параграф 2 от Регламент [№ 207/2009], така че може да реши дали да вземе предвид, или да пренебрегне допълнителните или допълващи факти и доказателства, които не са били представени в сроковете, определени от отдела по споровете“.

52 Както посочва генералният адвокат Sharpston в бележка под линия 23 от заключението си по дело Rintisch/СХВП, точка 48 по-горе (EU:C:2013:628), „текстовете на правило 50, параграф 1, трета алинея [от Регламент № 2868/95] на различните езици не съвпадат напълно“ и [н]апример във френския текст става дума за „faits et preuves nouveaux ou supplémentaires“, а в нидерландския текст за „aanvullende feiten en bewijsstukken“.

53 Трябва да се добави, че изразът „faits ou preuves nouveaux“ [нови факти и доказателства], възприет в смисъл, че в рамките на производството пред нисшестоящата инстанция не е бил представен нито един факт или доказателство, не фигурира по-специално нито в текста на английски (additional or supplementary facts and evidence), нито в текста на немски (zusätzliche oder ergänzende Sachverhalte und Beweismittel), нито в текста на датски (yderligere eller supplerende kendsgerninger og beviser), нито в текста на естонски (lisa- või täiendavaid fakte ja tõendeid), нито в текста на испански (hechos y pruebas adicionales), нито в текста на италиански (fatti e prove ulteriori o complementari), нито в текста на португалски (factos adicionais ou suplementares), нито в текста на чешки (další nebo doplňkové skutečnosti a důkazy), нито в текста на шведски език (att ytterligare eller kompletterande sakförhållanden och bevis bör).

54 От текстовете на различните езици следва, че съгласно текста на френски език новите елементи трябва да допълват вече предоставените елементи, така че, както посочва генералният адвокат Sharpston в точка 66 от заключението си по дело Rintisch/СХВП, точка 48 по-горе (EU:C:2013:628), „безспорно [е], че за да могат доказателствата да бъдат характеризирани [като допълнителни или допълващи], е необходимо в предходна фаза на производството да са били представени други доказателства“.

55 Това тълкуване, което произтича от точка 33 от решение Rintisch/СХВП, точка 48 по-горе (EU:C:2013:628), се налага и по отношение на правото на преценка, с което разполага апелативният състав и което не обхваща доказателствата, представени за първи път пред него, когато не е било представено нито едно доказателство пред отдела по отмяна.

56 В случая трябва да се посочи, че в рамките на производството пред отдела по отмяна жалбоподателят е могъл да представи многократно (а именно на 8 януари, 28 юли, 29 октомври 2010 г. и на 4 март 2011 г.) факти и доказателства за реалното използване на спорната марка за трите класа, за които е била регистрирана.

57 Макар действително да са били предоставени доказателства по отношение на мотоциклетите, попадащи в клас 12, следва да се потвърди констатацията на апелативния състав, че представените пред отдела по отмяна доказателства относно различните видове облекло от клас 25 са явно ирелевантни, тъй като не се отнасят до спорната марка (т. 56 от обжалваното решение), а и съществуващите фигуративни елементи са трудно разпознаваеми, и че не е било представено нито едно доказателство относно стоките от клас 9, поради което тези доказателства трябва да се обявят за недопустими.

58 Всъщност трябва да се приеме, че тъй като не е предоставил в рамките на производството пред апелативния състав никакви факти или доказателства относно стоките от класове 9 и 12, жалбоподателят не може да попълни тази празнина, като представи за първи път пред апелативния състав доказателства за реалното използване на спорната марка за стоките от тези два класа.

59 Впрочем в това отношение трябва да се посочи, че в отговор на въпрос, поставен по време на съдебното заседание от Общия съд, жалбоподателят не успява да посочи кои са приложенията, представени пред отдела по отмяна, които доказват, че съдържащата се в точка 56 от обжалваното решение констатация на апелативния състав, съгласно която жалбоподателят не е представил доказателства за използването на спорната марка за стоките от класове 9 и 25, е погрешна.

60 Жалбоподателят само препраща към „каталога на аксесоари и облекло Benelli 2008/2009, в който са изброени резервни части и облекло [без да се] позове на MOTOBI“, като моли Общия съд сам да провери дали тази констатация е погрешна, без обаче да посочва конкретен документ, който да доказва твърдяната грешка.

61 Трябва да се констатира обаче, че макар този каталог действително да се отнася до Benelli, самата спорна марка по никакъв начин не фигурира в документите, включени в посочения в точка 60 по-горе каталог.

62 От това следва, че като е счел, че жалбоподателят не е представил нито едно доказателство за използването на спорната марка за стоките от класове 9 и 25 в производството пред отдела по отмяна, апелативният състав не е допуснал грешка, която опорочава законосъобразността на обжалваното решение.

63 От всички изложени съображения следва, че второто основание трябва да бъде отхвърлено.

По първото основание, изведено от нарушение на член 51, параграф 1, буква а) от Регламент № 207/2009.

64 Жалбоподателят по същество упрека апелативния състав в това, че е счел, че доказателствата, които той е представил пред апелативния състав и които последният трябва да прецени, са недостатъчни, за да се установи реалното използване на спорната марка.

65 Трябва да се припомни, че от съображение 10 от Регламент № 207/2009 следва, че законодателят е счел, че защитата на марката на Общността е обоснована, доколкото тази марка е реално използвана. В съответствие с това съображение член 51, параграф 1, буква а) от посочения регламент предвижда, че правата на притежателя на марка на Общността се прекратяват въз основа на искане, представено в СХВП, ако през непрекъснат период от пет години марката не е била реално използвана в Европейския съюз за стоките или услугите, за които тя е била регистрирана, и ако не съществува основателна причина за нейното неизползване. В тази разпоредба се добавя, че започването или подновяването на използването, направено в срок от три месеца преди представянето на искането, като този срок започва да тече най-рано в момента на изтичане на непрекъснатия период от пет години на неизползване, не се взема предвид, когато подготовката за започването или подновяването на използването настъпват едва след като притежателят е научил, че искането би могло да бъде направено или насрещният иск да бъде предявен.

66 Правило 22, параграф 3 от Регламент № 2868/95, приложимо към исканията за отмяна по силата на правило 40, параграф 5 от същия регламент, гласи, че доказателствата за използване на марката трябва да се отнасят до мястото, продължителността, обхвата и естеството на използването на спорната марка (решения от 10 септември 2008 г., Boston Scientific/СХВП — Terumo (CAPIO), T-325/06, EU:T:2008:338, т. 27 и от 24 май 2012 г., TMS Trademark-Schutzrechtsverwertungsgesellschaft/СХВП — Comercial Jacinto Parera (MAD), T-152/11, EU:T:2012:263, т. 17).

67 Ratio legis на изискването, според което дадена марка трябва да бъде предмет на реално използване, за да бъде закриляна по силата на правото на Съюза, се състои в обстоятелството, че воденият от СХВП регистър не би следвало да се отъждествява със стратегическо и статично място за съхранение, предоставящо на пасивен притежател законен монопол с неограничена продължителност. Напротив, в съответствие и със съображение 10 от Регламент № 207/2009 посоченият регистър би трябвало да отразява вярно означенията, които предприятията действително използват на пазара, за да отличават своите стоки и услуги в икономическия живот (в този смисъл вж. също определение от 27 януари 2004 г., La Mer Technology, C-259/02, Rec, EU:C:2004:50, т. 18—22).

68 При тълкуване на понятието „реално използване“ трябва да се вземе предвид фактът, че ratio legis на изискването, според което спорната марка трябва да бъде предмет на реално използване, няма за цел нито оценяване на търговския успех, нито контролиране на стопанската стратегия на дадено предприятие, нито пък ограничаване на защитата на марките само за случаите на значимо в количествено отношение търговско използване (вж. решение MAD, т. 66 по-горе, EU:T:2012:263, т. 18 и цитираната съдебна практика).

69 Както следва от точка 43 от решение от 11 март 2003 г., Ansul (C-40/01, Rec, EU:C:2003:145), марката е обект на реално използване, когато се използва в съответствие със съществената ѝ функция — да гарантира идентичността на произхода на стоките или услугите, за които е регистрирана, за да се създаде или да се запази пазар за тези стоки или услуги; реално използване не е налице при използването със символичен характер, чиято единствена цел е запазването на правата, предоставени с марката. Освен това условието, свързано с реалното използване на марката, изисква използването на последната, както е защитена в съответната територия, да е публично и насочено навън (вж. решение MAD, т. 66 по-горе, EU:T:2012:263, т. 19 и цитираната съдебна практика; вж. също по аналогия решение Ansul, т. 69 по-горе, EU:C:2003:145, т. 37).

70 Преценката на реалното използване на марката трябва да се основава на съвкупността от факти и обстоятелства, които могат да установят действителното използване на последната за търговски цели, и по-специално считаното за обосновано в съответния икономически сектор използване за поддържане или създаване на пазарни дялове в полза на защитените от марката

стоки или услуги, естеството на тези стоки или услуги, характеристиките на пазара и обхвата и честотата на използване на марката (вж. решение MAD, т. 66 по-горе, EU:T:2012:263, т. 20 и цитираната съдебна практика; вж. също по аналогия решение Ansul, т. 69 по-горе, EU:C:2003:145, т. 43).

71 Що се отнася до обхвата на използването на по-ранната марка, следва да се имат предвид по-специално търговският обем на всички действия по използване, от една страна, и продължителността на периода, през който те са извършвани, както и честотата им, от друга страна (вж. решение MAD, т. 66 по-горе, EU:T:2012:263, т. 21 и цитираната съдебна практика).

72 За да се провери в даден случай дали марката на Общността е била реално използвана, следва да се направи цялостна преценка, като се държи сметка за всички релевантни за случая фактори. Тази преценка предполага известна взаимозависимост между отчетените фактори. Така малко количество пуснати в продажба стоки с тази марка може да се компенсира с голям интензитет или значително постоянство във времето при използване на тази марка и обратно. Освен това реализираният оборот, както и количествата продадени стоки със спорната марка не биха могли да се преценят абсолютно, а във връзка с други релевантни фактори като обема на търговска дейност, производствения капацитет или капацитета за пускане в продажба или степента на диверсификация на предприятието, използващо марката, както и характеристиките на стоките или услугите на съответния пазар. Поради това обстоятелство Съдът е уточнил, че не е необходимо използването на спорната марка да е винаги съществено в количествен аспект, за да се определи като реално. Следователно дори и минимално използване може да е достатъчно, за да бъде определено като реално, при условие че в съответния икономически отрасъл се приема, че то обосновава поддържането или създаването на пазарни дялове за защитените от марката стоки или услуги (вж. решение MAD, т. 66 по-горе, EU:T:2012:263, т. 22 и цитираната съдебна практика).

73 В точка 72 от решение от 11 май 2006 г., Sunrider/СХВП (C-416/04 P, Rec, EU:C:2006:310) Съдът добавя и че не е възможно a priori абстрактно да се определи какъв количествен праг би трябвало да се приложи, за да се установи дали използването е било реално, така че правило de minimis — което не би позволявало извършването от СХВП или при обжалване от Общия съд на преценка на всички представени по спора обстоятелства — не би могло да се формулира. Така Съдът е постановил, че когато отговаря на реална търговска обосновка, дори минималното използване може да е достатъчно, за да се установи съществуването на реално използване (решение MAD, т. 66 по-горе, EU:T:2012:263, т. 23 и цитираната съдебна практика).

74 Колкото по-ограничен е търговският обем на използването на марката обаче, толкова по-необходимо е притежателят на марката да приведе допълнителни данни, позволяващи да се разсеят евентуални съмнения относно реалното използване на съответната марка (решение от 18 януари 2011 г., Advance Magazine Publishers/СХВП — Capela & Irmãos (VOGUE), T-382/08, EU:T:2011:9, т. 31).

75 Освен това Общият съд е уточнил, че реалното използване на дадена марка не може да бъде доказано с вероятности или предположения, а трябва да се основава на конкретни и обективни доказателства за действителното и достатъчно използване на марката на съответния пазар (вж. решение MAD, т. 66 по-горе, EU:T:2012:263, т. 24 и цитираната съдебна практика).

76 Именно в светлината на тези съображения трябва да се установи дали като е потвърдил решението на отдела по отмяна, апелативният състав правилно е заключил, че спорната марка не е реално използвана през петте години преди датата на подаване на искането за отмяна на посочената марка.

77 Тъй като искането за отмяна на спорната марка е подадено на 22 декември 2009 г., както правилно посочва апелативният състав в точка 32 от обжалваното решение, периодът от пет години по член 51, параграф 1 от Регламент № 207/2009, припомнен в точка 16 по-горе, се простира от 22 декември 2004 г. до 21 декември 2009 г.

78 Трябва да се посочи, че доказателствата относно използването на спорната марка, представени от жалбоподателя в рамките на административното производство пред отдела по отмяна, са следните:

— участие в салон EICMA (2003 г.):

  — разпечатка от сайта web www.cyberscooter.it, в която се споменават мотоциклетите MOTOBI в салон EICMA 2003 г.,

  — разпечатка от сайта www.eicma.it с информация за салон EICMA 2010 г. Салон EICMA е изложение на мотоциклети, което се провежда в Милано. Никъде не се споменава MOTOBI.

— разпечатки от сайтове относно мотоциклетите MOTOBI (2004 г.):

  — разпечатка от сайта www.pakautocar.com с две снимки на мотоциклети. Съгласно заглавието на този сайт става дума за „изображения на мотоциклети Motobi за десктоп“,

  — разпечатка от сайта www.motorcyclespecifications.info/Motobi_Velvet 400.html с техническа информация относно скутер MOTOBI (2004 г.), и

  — разпечатка от сайта www.bikez.com с техническа информация относно скутер „Motobi Adiva 150“ (2004 г.) и скутер „Motobi Adiva 125“ (2004 г.).

— поръчка (15 октомври 2009 г.):

  — поръчка от Keeway France SAS. до Benelli Q. J. Srl за 26 броя скутери Pepe 50 с марката MOTOBI за френския пазар. Поръчката е подписана от „генералния директор“. Документът е с дата 15 октомври 2009 г. Писмо от г-н PAN от Keeway France SAS, в което се посочва, че той е подписал поръчката на Keeway,

  — писмо от 25 ноември 2009 г. от Benelli Q. J. Srl (подписано от законния представител и генерален директор на Benelli) в отговор на поръчката, в което се посочва, че предприятието може да достави скутерите преди края на юли 2010 г.

— фактури (2010 г.):

  — фактура от Benelli Q. J. Srl на името на Keeway France от 20 юли 2010 г. за продажбата на „Velvet 125 cc black Motobi“ на цена от 680 EUR, придружена от превозен документ,

  — фактура от Benelli Q. J. Srl на името на Motor Show Center Sport Srl, Милано от 30 юни 2010 г. за продажбата на три мотоциклета на стойност 3 448 EUR, придружена от два превозни документа — първият от 2 юли 2010 г. за два „Velvet 125 nero Motobi“ и втория от 30 юни 2010 г. за три „49x on road nero – Motobi“.

— снимки (без дата):

— четири снимки на мотоциклети с марката „MOTOBI“:

— снимки на „Velvet Motobi“, получени от Google.

— продажба на резервни части „MOTOBI“ (без дата):

— разпечатка от сайт webcache.googleusercontent.com с информация относно резервните части MOTOBI. Посочва се, че „Motobi е създадено през 1950 г. от един от шестимата братя Benelli, който произвежда мотоциклети от малко повече от двадесет години преди фабриката да затвори“,

— други разпечатки от сайтове (eBay, motorcycles.shop, webcache.googleusercontent.com, justgastanks.com), посочващи трети лица, които продават стари резервни части MOTOBI или стари мотоциклети MOTOBI. Страниците са разпечатани на 29 октомври 2010 г.

— каталози:

— каталози на мотоциклети Benelli, показващи снимки на стоки, обозначени с имената „Velvet“ и „Adiva“. Според притежателя на марката на Общността каталозите са от 2004 г. Тази дата обаче не се вижда върху каталозите. Той изтъква също, че каталозите доказват съвместното брандиране на MOTOBI с Velvet и Adiva. На първата страница се появява следният знак:

— каталог на аксесоари и облекла Benelli 2008/2009, в който са изброени резервни части и облекло. Никъде не се споменава MOTOBI.

— относно дружеството:

— разпечатки от сайта webcache.googleusercontent.com с информация за „Benelli Adiva 150“ и за историята на Benelli, и по-специално за „гамата мотоциклети Benelli 2005“. Разпечатките съдържат някои снимки, но няма никаква информация относно марката „MOTOBI“, това, че през 1962 г. MOTOBI и Benelli са произвеждали около 300 мотоциклета на ден. Според притежателя на марката на Общността тези извлечения доказват, че Benelli произвежда мотоциклети Adiva, които носят също и марката „MOTOBI“,

— прессъобщение от интернет от 5 септември 2005 г., в което се посочва, че Benelli е изкупено от китайско предприятие, и разпечатка от сайта www.twowheelsblog.com, съдържаща статия, озаглавена „Benelli в криза: предприятието намалява производството си и възнамерява да се премести в Китай“ (датата не се чете),

— разпечатка от 29 октомври 2010 г. от сайта www.benelliclubgb.net с информация относно Benelli Motobi Club GB,

— разпечатка от 29 октомври 2010 г. от сайтове относно музея Benelli, в който има мотоциклети MOTOBI“.

79 Освен това жалбоподателят представя пред апелативния състав и други доказателства, които последният разглежда в точки 59—67 от обжалваното решение, като изтъква следните съображения.

80 Апелативният състав констатира, че фактурата по приложение 1 към писменото становище, в което са посочени основанията за обжалване, е от 2 август 2010 г., тоест извън релевантния период, като в нея се посочва продажбата на три скутера на единична стойност от 680 EUR, тоест малко количество. По-нататък той счита, че изявленията по приложение 2 към посоченото писмено становище са неясни и по никакъв начин не показват, че стоките са продадени, а само че са произведени. Приложение 3 към това становище не се отнася до стоките PESARO B MOTOBI. Приложение 4 към същото становище се отнася до правото да се използва логото „Benelli“ и логото „MotoBi“ по време на изложенията от 2005 г., но не е представено доказателство за тяхното използване. Приложение 5 към становището съдържа статия на английски език относно историята на марката „MOTOBI“. Последната дата, която се споменава, е от 1972 г. В последното приложение се съдържат и снимки на скутери без дата. Приложение 8 към това становище съдържа снимки на мотоциклети без дата. Приложение 9 към становището съдържа снимки на скутери без дата, отпечатани през 2011 г. Приложение 10 съдържа техническите спецификации на два модела „MOTOBI“ от 2004 г. Накрая приложение 11 към становището съдържа статии от пресата и снимки на мотоциклети, наречени „benelli“, без да се споменава марката „PESARO B MOTOBI“.

81 Трябва да се констатира, че както по причините, посочени от отдела по отмяна и възпроизведени в точка 16 от обжалваното решение, така и по причините, посочени от апелативния състав в точки 59—68 от това решение, доказателствата, представени от жалбоподателя в рамките на административното производство, са недостатъчни, за да се установи реалното използване на спорната марка.

82 Както правилно посочва СХВП, повечето от документите, които представя жалбоподателят, за да докаже реалното използване на спорната марка, са лишени от доказателствена стойност, тъй като или са без дата, или носят дата, която е преди или след релевантния период, или пък не са свързани по никакъв начин със спорната марка, или са снимки без дата, които не могат да бъдат свързани с други документи, като каталози на стоки или референтни листи. Нито един документ не съдържа данни относно оборота или броя на продажбите на стоки със спорната марка за релевантния период.

83 Всъщност единствените доказателства, които жалбоподателят представя на апелативния състав и които носят дата, попадаща в релевантния период, припомнен в точка 77 по-горе, са: поръчка от 15 октомври 2009 г. за 26 скутера с марката „MOTOBI“, придружена от отговор от 25 ноември 2009 г., в резултат на което е издадена една-единствена фактура от 20 юли 2010 г., тоест след релевантния период, която е само за един скутер, а не за 26.

84 В това отношение трябва да се посочи, че макар поръчката от 15 октомври 2009 г. за 26 скутера с марката „MOTOBI“ да попада в релевантния за целите на доказване на реалното използване на марката период, все пак трябва да се констатира, че отговорът на жалбоподателя на посочената поръчка е с дата, на която встъпилата страна е била информирана за предстоящото започване на производство по отмяна от встъпилата страна (вж. т. 5 по-горе) и че съгласно член 51, параграф 1, буква а), последно изречение от Регламент № 207/2009 тази доказателства попадат в периода от три месеца, предхождащ датата на подаване на искането за отмяна.

85 Освен това, що се отнася, на първо място, до довода на жалбоподателя, че е предоставил множество доказателства, трябва да се констатира, че единствено фактът, че в рамките на административното производство жалбоподателят е предоставил, както твърди той самият, „множество доказателства“, е без значение за доказване на реалното използване на спорната марка, тъй като доказването на това обстоятелство не зависи от броя на приложените документи, още повече когато в тези документи въобще не се споменава посочената спорна фигуративна марка или когато почти всички са преди или след релевантния период, а от качеството и релевантността на документите, които трябва да позволят на жалбоподателя да докаже това сериозно използване, което не може да се предполага въз основа на откъслечни и недостатъчни доказателства.

86 Освен това, като се позовава на документи преди или след релевантния период и като посочва, че „трябва да се предположи, че тези документи оказват влияние и върху релевантния период“, жалбоподателят очевидно допуска две грешки, от една страна, като твърди, че тези документи, които не се отнасят до релевантния период, трябва да се вземат предвид за целите на доказване на реалното използване на спорната марка, и от друга страна, като приема, че това доказване може да стане чрез обикновени презумпции или предположения, противно на съдебната практика, припомнена в точка 75 по-горе.

87 Вярно е, че в точка 31 от определението по дело La Mer Technology, точка 67 по-горе (EU:C:2004:50) Съдът приема, че могат да се вземат предвид обстоятелства, настъпили след подаване на искането за отмяна. Той обаче уточнява, че подобни обстоятелства могат да дадат възможност да се потвърди или прецени по-добре обхватът на използването на марката през релевантния период, както и действителните намерения на притежателя през същия период.

88 Освен това доказването на реалното използване на спорната марка не може да стане чрез доказателства, които не се отнасят до релевантния период.

89 Трябва да се констатира обаче, че в случая документи, представени впоследствие от жалбоподателя както пред отдела по отмяна, така и пред апелативния състав, не позволяват да се прецени по-добре обхватът на използване на марката през релевантния период, тъй като те не съдържат никаква информация относно този период.

90 Що се отнася, на второ място, до довода на жалбоподателя, че апелативният състав не е отчел „значението на участието му в световноизвестния автомобилен салон EICMA“, за който самият жалбоподател твърди, че се провежда всяка година през ноември и че той е участвал в него през 2003 г. и 2004 г., следва да се припомни, че релевантният период започва от 22 декември 2004 г., така че, дори да се предположи, че жалбоподателят е участвал в този салон, участието му предхожда периода, за който трябва да се докаже реалното използване на спорната марка.

91 Обстоятелството, както твърди жалбоподателят, че поради участието в салона през 2003 г. и 2004 г. спорната марка е била представена на пазара през следващите години, не е подкрепено по никакъв начин и само от това участие не може да се достигне до извода, че жалбоподателят е доказал, че е използвал реално посочената марка, още повече че трябва да се припомни цитираната в точка 75 по-горе съдебна практика, съгласно която това доказване не може да стане чрез обикновени презумпции или предположения.

92 Що се отнася, на трето място, до довода на жалбоподателя, че апелативният състав не е отчел надлежно факта, че стоки, носещи подмарките на „MOTOBI“, а именно „Adiva“ и „Velvet“, са били произведени през 2004 г., трябва да се уточни, че във всички случаи доказателствата относно тези подмарки са недостатъчни, за да се докаже реалното използване на спорната марка.

93 По-специално приложение 1 към писменото становище, в което са посочени основанията за обжалване, а именно фактура от 2 август 2010 г. на името на Keeway France SAS, която следователно е издадена след датата на искането за отмяна, се отнася до продажбата на два модела „velvet 125 c. nero – motobi“ и един модел „velvet 125 c. grigio – motobi“. Приложения 8 и 9 към посоченото писмено становище съдържат снимки на скутери и мотоциклети, а приложение 10 към него съдържа техническите спецификации на два модела „motobi“ от 2004 г.

94 Трябва да се констатира, както поддържа СХВП по време на съдебното заседание, че дори ако тези доказателства се разгледат заедно с доказателствата, представени от жалбоподателя пред отдела по отмяна, те пак са недостатъчни, за да се докаже реалното използване на спорната марка, поради това че, от една страна, фактурата е издадена след датата на подаване на искането за отмяна, и от друга страна, че дори да се предположи, че това последващо доказателство може да бъде взето предвид, продажбите са символични.

95 Що се отнася, на четвърто място, до довода на жалбоподателя, че апелативният състав не е отчел факта, че стоките от клас 12, а именно скутери, не са стоки, които се продават ежедневно в голямо количество, е достатъчно да се посочи, че в представените от жалбоподателя документи, които се отнасят до релевантния период, не се посочва каквато и да било продажба на скутери, а единствената продажба, за която се съдържа информация в документите по преписката и която е посочена в точка 38 от обжалваното решение, е извършена след посочения период.

96 Следователно, дори да се предположи, както твърди жалбоподателят, че пазарът на скутери не е пазар, който се характеризира с голям брой продажби, жалбоподателят не е доказал наличието на никаква продажба през релевантния период, а единствено на поръчка за 26 скутера, от които е продаден само един, така че дори и тази единствена продажба да се вземе предвид за целите на доказване на реалното използване на спорната марка, пак би трябвало да се констатира, че тя очевидно е недостатъчна за целите на това доказване. Освен това допълнителната фактура, издадена на 30 юни 2010 г. на името на Motor Show Center Sport Srl в Пезаро за продажбата на три скутера на стойност 3 448,14 EUR, също е след релевантния период, в нея се споменава само Motobi и дори да се предположи, че е трябвало да бъде взета предвид, доказва само символичното използване на последната марка.

97 Както обаче е постановил Съдът, под „реално използване“ трябва да се разбира използване, което не е символично, насочено единствено към запазване на предоставените от марката права (решение Ansul, т. 69 по-горе, EU:C:2003:145, т. 36).

98 Що се отнася, на пето място, до удостоверенията на работници на жалбоподателя, представени пред апелативния състав (вж. т. 57 от обжалваното решение), които са документи, издадени от самото предприятие, Общият съд е постановил, че за да се прецени тяхната доказателствена стойност, трябва да се провери правдоподобността на информацията, която се съдържа в тях. Той е добавил, че трябва да се отчетат по-специално произходът на документа, обстоятелствата при съставянето му и неговият адресат и да се прецени дали с оглед на съдържанието си документът изглежда логичен и достоверен (решения Salvita, т. 23 по-горе, EU:T:2005:200, т. 42 и от 16 ноември 2011 г., Dorma/СХВП — Puertas Doorsa (doorsa FÁBRICA DE PUERTAS AUTOMÁTICAS), T-500/10, EU:T:2011:679, т. 49).

99 В случая трябва да се констатира, че различните удостоверения, всичките написани по еднакъв начин, в които се посочва, че превозните средства с марката „MOTOBI“, представени на приложените снимки, са разработени, приготвени и рекламирани от жалбоподателя през 2004 г. и 2005 г., и които са издадени от самия жалбоподател, не могат поради тази своя принадлежност да бъдат сами по себе си достатъчно доказателство за реалното използване на спорната марка. Поради това съдържащите се в тях данни представляват само индиции, които трябва да бъдат подкрепени с други доказателства (вж. в този смисъл решение от 15 декември 2005 г., BIC/СХВП (Форма на запалка), T-262/04, Rec, EU:T:2005:463, т. 79).

100 Така, тъй като няма никакви други доказателства, които подкрепят съдържащата се в тези удостоверения информация и които могат да потвърдят производството и продажбата на стоки със спорната марка, посочените удостоверения, разгледани заедно с всички други доказателства, представени от жалбоподателя в рамките на административното производство, не доказват, че посочената марка е била използвана реално през релевантния период.

101 Що се отнася, на последно място, до довода на жалбоподателя, че апелативният състав не е разгледал общо, а поотделно представените му доказателства, вярно е, че не е изключено с група от доказателства да бъде възможно да се установят подлежащи на доказване обстоятелства, въпреки че, взето поотделно, никое от тези доказателства не е в състояние да установи с точност същите обстоятелства (решение от 17 април 2008 г., Ferrero Deutschland/СХВП, C-108/07 P, EU:C:2008:234, т. 36).

102 Трябва да се констатира обаче, че в случая цялостната преценка на всички представени от жалбоподателя доказателства не позволява да се счете, че през релевантния период са били осъществени продажби на скутери, така че е невъзможно да се установи пазарният дял на жалбоподателя или действителната му икономическа дейност.

103 От изложеното следва, че второто основание трябва да се отхвърли, както и жалбата в нейната цялост.

По съдебните разноски

104 Трябва да се припомни, че по смисъла на член 134, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на СХВП и встъпилата страна.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Benelli Q. J. Srl да заплати съдебните разноски.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 2 февруари 2016 година.

Подписи